**Република Србија**
**АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ**
**Гж4 235/25**
**4.2.2026. године**
**Б е о г р а д**

**АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ**, у већу састављеном од судија Светлане Павић, председника већа, Александре Лековић и Сање Кнежевић Јојић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Љубомир Ивановић, адвокат из Београда, Ломина број 17, против тужених ББ из ..., чији је пуномоћник Богдан Поповић, адвокат из Београда, Партизанске авијације број 38/I/2 и "..." d.o.o., Београд, са седиштем у Београду, Гандијева број 152/6/30, чији је пуномоћник Катарина Бранковић, адвокат из Београда, Виноградарска број 73е, ради оспоравања жига, решавајући о жалби тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Београду П4.бр. 253/25 од 01.10.2025.године, у седници већа одржаној дана 04.02.2026.године, донео је

**Р Е Ш Е Њ Е**

**УКИДА СЕ** решење Вишег суда у Београду П4.бр. 253/25 од 01.10.2025.године и предмет **ВРАЋА** првостепеном суду на поновно суђење.

**О б р а з л о ж е њ е**

Побијаним решењем ставом првим изреке одбијен је предлог за одређивање привремене мере коју је поднео тужилац, а којим је тражено да се привремено забрани првотуженој и друготуженом да до правноснажног окончања спора користе знак "..." у речи и то за обележавање роба и услуга и уопште у пословању и оглашавању пословања, као и да се пред трећим лицима означавају као једини и искључиви имаоци права на коришћење знака "....", а што би тужени били дужни признати и трпети. Другим ставом изреке решења одбијен је предлог тужиоца за одређивање привремене мере којом би се привремено забранило првотуженој ББ да до правноснажног окончања спора на било које треће лице, укључујући ту и друготуженог пренесе жиг број ... за знак ".." у речи, а што би тужена била дужна признати и трпети.

Против наведеног решења тужилац је благовремено поднео жалбу, побијајући га у целости, из свих законом прописаних разлога.

Испитујући правилност и законитост ожалбеног решења, у границама овлашћења прописаних чланом 386, у вези члана 402 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11, са каснијим изменама и допунама), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба тужиоца основана.

Према стању у списима, првотужена ББ уписана је као власник жига "...", у Регистру жигова Завода за интелектуалну својину, под регистарским бројем ... и носилац је права жига у преко 50 земаља света. Регистрација жига извршена је по пријави првотужене, коју је поднела дана 11.01.2017.године, а о којој је одлучено решењем Завода за интелектуалну својину о признавању права жига, донетим дана

05.02.2019.године. Према тврдњи тужиоца, првотужена је пријаву поднела противно одредби члана 104 Закона о жиговима, јер је, иако је имала његову сагласност да пријаву за жиг поднесе у своје име, знала да је тужилац носилац права на графичко решење, као и на производњу производа који се обележавају жигом "...", што је и чинио годинама пре регистрације жига. Тужилац такође тврди да је и након регистрације жига на своје име, тужена ББ овим правом располагала искључиво по његовим налозима и инструкцијама, те да је он вршио уплате свих потребних такси за признавање права на жиг. Тужилац је дана 09.06.2025. године закључио уговор о дефинисању интелектуалне својине са ВВ, као графичарем, у ком уговору је дефинисано да је графичар израдио сва визуелна решења за бренд "...", као и лого бренда, те да је тужилац искључиви власник свих визуала које је графичар израдио за бренд "...". Против првотужене и још два лица, тужилац је поднео кривичну пријаву, дана 19.06.2025. године, у којој је, између осталог, навео да га је ББ довела у заблуду у погледу регистрације и употребе жига и графичког решења за знак "...". По наводима првотужене ББ, она и тужилац су били у колегијалним и пријатељским односима од 2012. године, а до прекида сарадње је дошло услед пресељења тужиоца у Републику Хрватску, који је хтео да пласира производе означене знаком "..." на тој територији. Она је пренела на тужиоца право употребе жига за територију Руске Федерације 2023. године, као и за територију Хрватске 2024. године, а за употребу жига и пласирање производа у Србији је основано друготужено привредно друштво. Уговором о лиценци од 26.06.2024. године, пренела је на друготуженог неискључиво право коришћења жига, што је уписано у регистар жигова.

Полазећи од наведеног, те од одредби чл. 447 и 449 Закона о извршењу и обезбеђењу, првостепени суд је оценио да нису испуњени услови за одређивање предложене привремене мере. Суд сматра да тужилац, у овој фази поступка, није учинио вероватним постојање свог потраживања, као ни постојање опасности да ће радњама тужених бити осујећено или знатно отежано остварење његовог потраживања. По схватању првостепеног суда, из достављених доказа не произлази да тужени предузимају активне радње, односно чињења, које су управљене на даље располагање правом на жиг и осујећењем потраживања тужиоца.

Испитујући правилност побијаног решења, Апелациони суд је оценио да је првостепени суд пропустио да правилно примени одредбе Закона о жигу и Закона о извршењу и обезбеђењу, којима су прописани услови за одређивање привремене мере ради обезбеђења неновчаног потраживања.

Одредбом члана 449 став 1 Закона о извршењу и обезбеђењу прописано је да се привременом мером обезбеђује новчано или неновчано потраживање чије је постојање извршни поверилац учинио вероватним, док је ставом трећим истог члана прописано да ради одређивања привремене мере за обезбеђење неновчаног потраживања, извршни поверилац, осим вероватноће постојања потраживања, мора учинити вероватним и да би без привремене мере испуњење његовог потраживања било осујећено или знатно отежано или да ће бити употребљена сила или настати ненадокнадива штета (опасност по потраживање). Ставом петим истог члана прописано је да извршни поверилац није дужан да докаже опасност по потраживање ако учини вероватним да извршни дужник може због привремене мере претрпети само незнатну штету или да потраживање треба да се испуни у иностранству.

У предметној тужби за оспоравање жига, тужилац се позива на одредбу члана 104 Закона о жиговима, којом је прописано да ако је пријава поднета противно начелу савесности и поштења или је знак регистрован на основу такве пријаве, односно на основу пријаве којом је повређена законска или уговорна обавеза, лице чије је правни

интерес тиме повређен може тужбом тражити да га суд огласи за подносиоца пријаве, односно носиоца права.

Међутим, иако се предметна тужба односи на оспоравање жига, првостепени суд се, приликом оцене испуњености услова за одређивање предложене привремене мере, позива на одредбе Закона о ауторском и сродним правима. Такође, основано се жалбом тужиоца указује да је изостало правилно и потпуно образложење одлуке од стране првостепеног суда, чиме је тужиоцу повређено право на образложену одлуку.

Наиме, првостепени суд у својој одлуци није разматрао вероватност потраживања, с обзиром на околности под којима је првотужена поднела пријаву за регистрацију жига, на шта упућује одредба члана 104 Закона о жиговима, нити се бавио околностима употребе жига, нити је предлог за одређивање привремене мере ценио са становишта обезбеђења предметног тужбеног захтева. Таквим поступањем првостепеног суда онемогућено је разматрање правилности побијане одлуке, јер суд није образложио на којим чињеницама и аргументима је засновао своју одлуку, нити на који начин их је повезао са цитираним одредбама закона.

Наиме, суд, осим дискреционог права у погледу тога које ће аргументе и доказе прихватити, има и обавезу да своје одлуке образложи и то тако што ће навести јасне и разумљиве разлоге на којима исте заснива. Ова обавеза зависи од природе одлуке и не подразумева обавезу суда да у одлукама изнесе све детаље и да одговори на сва постављена питања и изнете аргументе, али подразумева то да суд конкретно чињенично стање подведе под одређену законску норму и утврди разлоге из којих сматра да је захтев једне стране основан или неоснован. У конкретној одлуци суд није навео које је околности имао у виду и које околности се морају ценити као битне приликом одлучивања о испуњености услова за одређивање предложене привремене мере, односно зашто сматра да нису испуњени услови за одређивање исте.

Из наведених разлога, првостепено решење је морало бити укинуто, па је на основу члана 401 тачка 3 ЗПП, у вези члана 426 ЗИО, одлучено као у изреци.

У поновном поступку, првостепени суд ће поново ценити да ли су се у конкретном случају стекли услови из члана 449 ЗИО за одређивање предложене привремене мере, а имајући у виду одредбу члана 104 Закона о жиговима, те ће проценити да ли се из навода тужбе и пружених писаних доказа, у овој фази поступка, може закључити да је приликом подношења пријаве, односно уписа права на жиг, тужена поступала противно начелу савесности и поштења, а такође ће имати у виду и да је тужена у време подношења тужбе већ уписана као носилац права на жиг, док тужилац тужбом тражи да га суд огласи за подносиоца пријаве, као и то да привременом мером суд пружа обезбеђење потраживања у границама тужбеног захтева, након чега ће о предлогу тужиоца донети нову, на закону засновану и правилну одлуку.

**Председник већа-судија**
**Светлана Павић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић